

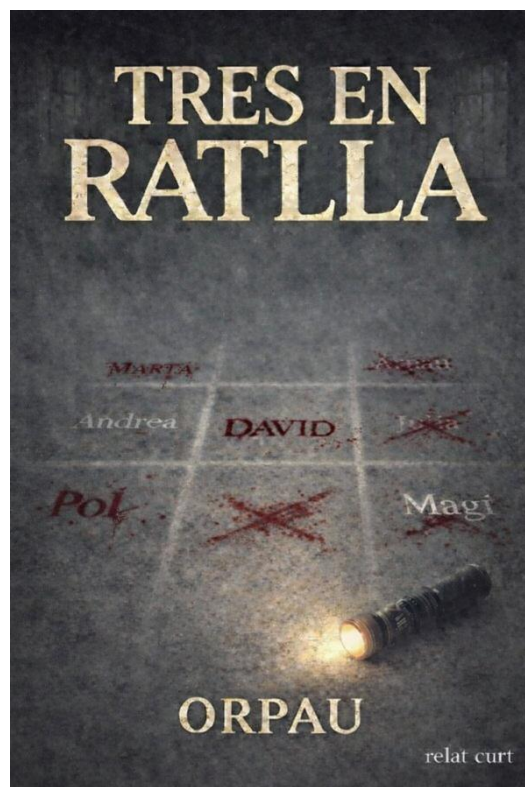
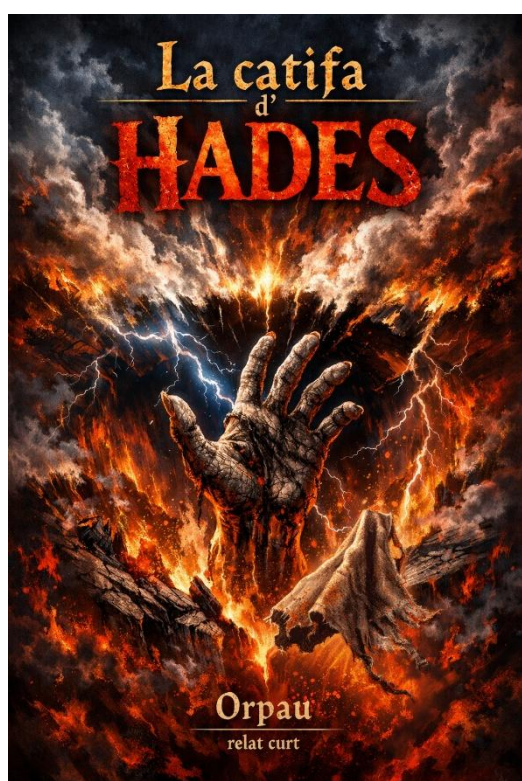
La gravadora

relat curt

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

**MÉS CONTINGUT A:
WWW.LECTURAENCATALA.CAT**

LA GRAVADORA

© 2023 ORPAU

El contingut de **LA GRAVADORA** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

La Neus sempre havia tingut una debilitat pels objectes antics. Per tot allò que superés el segle de vida. Però aquella passió per la solitud, que l'havia acompanyat tota la vida, ara li semblava un error fatal. Qui la trobaria si desapareixia? Qui l'enyoraria? Qui buscaria una noia tímida de vint-i-nou anys atrapada entre caixes cobertes de pols i humitat, sota l'atenta mirada d'un horror que no existia en cap relat?

Quan va veure l'anunci que l'Antigalla, una de les botigues més antigues del poble, tancava, no se'n va emocionar gaire. Havia anat moltes vegades buscant tresors i mai no n'havia trobat cap. L'amo, en Narcís Carbonell, era amic del seu avi: un home amable i pausat, coix i arrugat, amb els cabells blancs. La seva neta, la Gisela, era tot el contrari: espigada, impacient i tremenda.

I allà hi era, estossegant i tossint, remenant les atrotinades caixes, quan la va trobar: una gravadora antiga. No va ser l'objecte en si el que li va cridar l'atenció, sinó que dins encara guardava una cinta. Amb un somriure nerviós, va prémer el botó d'encès: potser hi havia alguna cosa interessant.

La veu que en va sortir era masculina, suau, tremolosa, plena de sanglots i respiracions entretallades:

"... feia temps que aquell vell tenia el cotxe aparcant al carrer i que no li fotia ni cas i jo... no és la primera vegada... era un robatori fàcil... El cotxe m'ha deixat tirat i he anat a mirar si hi havia alguna cosa al maleter... i allà... allà hi era... em mirava amb la boca oberta i els ulls terroritzats... el cap estava mal embolicat amb un plàstic... la sang s'ha esmunyit per on ha pogut i ha podrit la caixa on anava... i llavors... la neta ha aparegut del no-res i m'ha llençat a la cara alguna cosa i jo... senzillament he tancat els ulls..."

La Neus va respirar amb tensió i el cor li va bategar amb força. Qui era aquell home? Va mirar al seu voltant: sí, estava sola.

"... i ara em tenen atrapat. Sé què venen a matar-me..."

Sense pensar-s'ho gaire, va treure la cinta. A una de les cares, en una tira de paper mig desgastada, es podia llegir, escrit a mà, el nom de The Beatles.

—Això no s'assembla en res... —va murmurar mentre tornava a posar en marxa la gravació.

"... he reconegut el lloc on m'he despertat, és la botiga del vell. M'ha costat uns segons adonar-me'n del tot, i encara més posar-me dempeus. El mareig no se'n va. Tot està fosc, la persiana que dona al carrer està baixada. He anat a comprovar la porta... tancada i barrada. No puc sortir. Tampoc tinc el mòbil. Merda. Si me l'han tret, és perquè saben que necessitaré ajuda... Em falta l'aire. Estic cagat de por... Al costat de la caixa he trobat la gravadora i quan

he comprovat que encara funcionava... l'he posada en marxa, per si de cas... Llavors he vist les escales... potser a les golfes hi havia una altra sortida... Tot això és... aquell cap... i la Gisela, l'he reconeguda... què coi trama? I el seu avi, en Narcís... però si és una de les persones més maques que conec... què hi fa en tot això?"

De l'ensurt en sentir el nom, a la Neus gairebé li va caure la gravadora. Un pessic a l'estómac la va fer arronsar. Es va posar dempeus i, empassant-se la saliva, es va quedar quieta per escoltar. No semblava que hi hagués ningú. L'única llum era la de la seva llanterna, que va passar lentament per tots els racons de les golfes. La mà li tremolava. Va fer el gest d'agafar el mòbil i llavors va rondinar: com sempre, se l'havia oblidat a casa.

"... per cert, em dic Martí Esmol i tinc trenta-quatre anys..."

—Au, vinga, no pot ser veritat! —La Neus es va posar les mans a la boca.— Tu no ets...? Sí, i tant! Eres amic del meu pare! Però, si vas desaparèixer quan... —va comptar mentalment— ... farà uns cinc anys... et van buscar durant setmanes i van parlar del teu cas durant mesos. El papa estava segur que la policia s'equivocava. Pensava que era impossible que haguessis fugit sense dir res.

"Hi he entrat sense saber que em ficava a la gola del llop... en Narcís, ho sé perquè l'he reconegut, més o menys ha dit això:

—Gisela, ets aquí? El coi d'aparell aquest m'ha avisat que rondaves pel museu. Ja tens el nou detall? Gisela?... Coi de noia, sempre a la seva. Gisela!, espero que no hagis ficat la pota... T'he dit mil i un cops que els caps no poden esperar tant, que s'han de dissecar de seguida, perquè si no, perden l'essència i llavors ja no té sentit exposar-los al museu.

I la sorpresa me l'he endut quan he sentit que la seva neta contestava... tota l'estona pensant que estava sol...

—Xst papa, tenim companyia. L'idiota d'en Martí, el lladregot aquell, el fill de la Roser, t'ha robat el cotxe i he hagut d'improvisar. L'he enxampat anant cap a Cervelló i l'he hagut de deixar KO, però es veu que no he calculat bé la quantitat, perquè el molt cabró s'ha despertat abans d'hora i ara està amagat al pis de dalt.

—Cagum tot, Gisela. No pots ser tan descuidada! Imagina que hagués trucat a algú o que hagués passat una patrulla... què coi haguera passat? Tu saps la feina que ens donarà això? No m'agrada matar gent si no m'ho demanen, no és ètic.

I aquí estic, amagat en aquest lloc fosc que ni conec ni sé què és... esperant que aquella parella vingui per mi".

Llavors, la Neus va sentir una veu prou coneguda per ella.

“—Què fas per allà a dalt? Martíiii, aquest és un edifici vell i tot està connectat i et sento xiuxiuejar, amb qui parles? Hi ha algú més amb tu? Tingues seny i treu el cap, que no el perdràs, t’ho prometo.

... està de conya, oi? Sento que pugen les escales. Venen per mi. No sé si me’n sortiré. Estic acollonit... Ja estan aquí. Arrosseguen els peus davant de la porta i crec que ho fan expressament, per espantar-me; si és així, ho estan aconseguint. No tinc sortida... venen per mi i no puc fer-hi res...”

—Per l’amor de Déu, surt d’allà, fuig! —va cridar la Neus sense deixar d’enfocar les foscors del segon pis.

“... i visc a Corbera de Llobregat. Ho dic per si em passa res i algú troba aquesta gravació... ho explico tot de pressa i com puc, perquè no tinc més temps... espero que es pugui entendre... he vist que sota una estanteria mig buida, a la dreta, al final, hi havia unes marques a terra i he pensat que potser hi havia una sortida. No m’ha costat gaire moure-la. Darrere he trobat una porta vella, de color verd clar, tot i que la meitat de la pintura era fora. Llavors he sentit com la porta d’entrada a la botiga s’obria, les campanetes que pengen han sonat, i m’he posat nerviós. No sabia què fer... he girat el pom de la porta oculta i s’ha obert”.

Estava tan acollonida que no va veure el munt de caixes que tenia al darrere, amb les que va ensopegar, per després caure de cul a terra; però no va tenir temps de queixar-se, ja que, del cop, la llanterna li va marxar de les mans i va quedar enfocant sota una estanteria, al fons, a la dreta. Tot era tal com havia dit el Martí: a terra hi havia unes marques d’arrossegament.

Entre estossecs va recuperar la llanterna i es va aixecar, tot això entretant madurava si ho feia o no, això d’investigar una mica més. La temptació era massa gran. Va parar l’orella, no se sentia res. Durant uns minuts, la Neus es va quedar contemplant l’estanteria mentre la gravació continuava.

“—No hauries d’haver robat el cotxe ni hauries d’haver trobat el detall, estàs fotut en un bon embolic, ho saps, oi? Ens has descobert i no et podem deixar anar. Au, Martí, sé que ets dins del museu, posa’t les coses fàcils. No demoris el que és inevitable... Treu el cap. Podem parlar-ne...”

Llavors va sentir la frase on la Gisela li deia al Martí que no es preocupés, que seria ràpid i que no patiria perquè eren sicaris, no sàdics... Li va explotar el cap i murmurant a la gravadora va dir:

—Sicaris?, però quina collonada és aquesta? Els sicaris no maten per diners? Tot això ha de ser una broma de molt mal gust. Però com pot ser que els Carbonell siguin sicaris? És impossible... si ell ha de tenir uns noranta anys!

El seu instint li cridava a l'orella: marxa, deixa la gravadora i fuig! Truca a la policia i que ells facin el que hagin de fer... però havia d'haver-hi una explicació lògica per tot allò, no se li acudia cap, però n'estava segura que n'hi havia d'haver una. Sicaris a Corbera de Llobregat... i els Carbonell!... pff, quina bajanada era aquella?

I va moure l'estanteria... I va trobar la porta. Tal com en Martí l'havia descrita.

Tremolava quan la va travessar.

“—No, no, si us plau! No diré...”

—Com has pogut ser tan idiota?

—Senyor Carbonell... Narcís, escolta, no diré res, ho juro. Tot ha estat un malentès. No he vist res i no diré res, pot confiar en mi.

—Ho sento, noi, però no he arribat on soc confiant en la gent i no començaré a fer-ho ara.

—Però, Narcís, vostè em coneix...

—I sé que tens una llengua molt llarga, sobretot quan surts de nit i et fots unes copes. Au, Gisela, acabem d'una vegada que tenim feina.

—No, no, si us plau, no diré res, ho prometo, si us plau, no!...”

Mentre sentia en Martí suplicar per sobreviure, va il·luminar les parets de la sala oculta i se li va gelar la sang. Era un espai petit, fred i de sostre baix, abarrotat d'estanteries plenes d'urnes transparents on reposaven caps humans. Totes les expressions eren de terror: ulls desorbitats, boques que semblaven cridar, parpelles tancades amb força, llavis crispats... una col·lecció de pors immortalitzades que la deixava sense alè.

El cop sec la va fer saltar. En Martí ja no plorava, però la gravació continuava. La Neus s'aferrava a la llanterna, amb les mans tremoloses, mentre les paraules ressonaven a les parets fosques:

“—Ja està! Com ha pogut passar això?, com t'has pogut descuidar, Gisela?”

—I jo què coi sabia que aquest penjat robaria el cotxe? La culpa és seva!

—Si haguessis preparat el detall del maleter quan tocava... On l'has deixat? No seguirà allà, oi?

—Per qui em prens? Està a la sala de dissecat. Vols que el porti a ell també?

—Sí. Prepara tots dos i, quan estiguin exposats, tanca bé el museu. Ja n'he tingut prou per avui.

—Ho sento, avi... de veritat. Ha estat casualitat.

—Les casualitats no m'han fet ser el millor en la meva feina. L'eficàcia sí. Les coses s'han de fer quan toquen. Mai saps què pot passar. Ho has après, oi?

—No tornarà a passar, t'ho prometo.

— He d'enviar el comprovant del detall núm. 74 al client i després portaré el cos a la fossa. Ai, Gisela... en aquest negoci no es pot badar. Cada encàrrec és un risc, i si algú s'assabenta del que ha passat... la nostra credibilitat ho és tot. El nostre nom és garantia, i això no podem perdre. Ho entens, oi? M'estic fent gran... aviat ja no podré... i què coi fa això aquí?

—Oh... és la vella gravadora de la mama. No sabia on l'havia deixat.

—Doncs, la vull fora del museu, que encara contaminarà l'ambient!"

La Neus es va quedar immòbil, el cor bategant a tota velocitat. Cada paraula, cada silenci, era un cop directe al pit. Veia la tensió entre avi i neta com si estiguessin davant seu, i gairebé podia imaginar les seves mans tremoloses, els gestos d'impotència i ràbia.

Un clic sec la va fer sobresaltar.

La gravadora s'havia aturat.

Sense pensar-s'ho dos cops, la va ficar dins d'una bossa i va girar cua. Fugir era l'única opció. Hauria d'ensenyar-ho tot a la policia; ells decidirien si era una broma, un invent o un crim real.

Baixava amb cura les escales quan les campanetes de la porta d'entrada van tentinejar. Va allargar el coll i, a través de les baranes de l'escala, va veure la Gisela. Se li va glaçar l'al·l sang. Havia fotut la pota, i ja era massa tard.

De puntetes va tornar a les golfes. Els ulls buscaven desesperadament un amagatall. Era menuda i àgil, sí, però aquella habitació semblava no oferir cap refugi. Els nervis li n'havien pres el control; la ment li girava en bucle, incapaç de pensar amb claredat. Sentia cada moviment de la Gisela al pis de baix i resava que no decidís pujar. Observava les escales des de la foscor del terra, encorbada darrere d'una caixa enorme amb un para-sol dibuixat.

No va tenir sort...

La Gisela pujava lentament i la Neus sabia que havia de decidir en un instant. Podia sortir corrent, cridar, fer soroll per intentar espantar-la i que caigués per les escales... així tindria una fracció de segon per escapar. Però què passaria si la Gisela li agafava un peu? O se li llençava a sobre? Era més alta, més forta, i en qüestió de segons podria eliminar-la.

El cor li batejava a tota velocitat. Respirava amb dificultat, amb els ulls fixats en la porta oculta que havia deixat entreoberta. Aquella podia ser l'única sortida. Un sospir li va escapar, tan silenciós com el temps que semblava suspendre's.

De sobte, un timbre fort i intermitent la va salvar: el telèfon de la Gisela. Quan es va aturar, la Neus va interpretar aquell moment com un senyal. Arrossegant-se per terra, sempre amagada darrere les caixes, es va acostar a la porta. L'havia oberta sense fer soroll, perfectament greixada, i ara podia tancar-la igual de silenciosa.

L'angoixa li recorria tot el cos mentre la sala quedava tancada, amb tots aquells ulls morts observant-la des de les urnes. Va il·luminar els més propers amb la llanterna. Sí, eren caps reals, dissecats, i les seves expressions eren una macabra obra d'art: ulls oberts d'espant, boques cridant silencioses, ulls tancats amb dolor, boques ben premudes, com si cada una exigís clemència i compassió.

Un calfred li va recórrer tota l'espinà dorsal. Cada respiració se li feia pesada. Cada moviment de la seva pròpia mà, amb la llanterna tremolosa, semblava amplificar la por que ja bullia dins seu. Aquell lloc era un malson que, fins feia un moment, mai hauria imaginat possible.

Sota cada cap, a la base de cada urna, brillava una placa platejada amb un número gravat. Durant un segon, la Neus va tenir la sensació de trobar-se en un museu, contemplant obres d'art macabrament perfectes.

La calor li pujava pel cos. Se sentia marejada. I de sobte, una frase de Narcís li va travessar el cervell com un llamp: *"El coi d'aparell aquest m'ha avisat que rondaves pel museu..."* Què volia dir això? Hi havia una alarma silenciosa? Sabia la Gisela des del principi que ella era allà? Va voler girar-se i fugir, però era massa tard... el pare i la filla estaven reunits darrere la porta que els separava, arrossegant els peus per terra.

Les caixes que l'envoltaven eren petites, però la temptació va ser més forta que la por. Va obrir una caixa i va entreveure un munt de carpetes de colors, numerades amb ordre quirúrgic. Agafà una a l'atzar: *detall núm. 29*. Marc Lafont Carrera, treballador d'una farmacèutica de Barcelona. Nascut el 1932, mort el 1975.

Dins la carpeta hi havia un contracte signat per un tal Jordi Passes Carbó i en Narcís Carbonell Llopart, dues fotografies —una de l'home viu, somrient, i una altra del seu cap dissecat— i una còpia d'un xec de cinc mil pessetes. La Neus deixà anar la carpeta amb les mans tremoloses i, sense pensar-s'ho, va buscar a les estanteries. Allà hi era, encaixada entre el detall núm. 28 i el 27.

Però no acabava aquí. Sota una de les estanteries hi havia un petit bagul. Si guardaven coses tan importants dins de simples capsas de cartó, què podien amagar dins un bagul? Arrossegant-se, s'hi acostà amb el cor bategant i, per sort, no estava tancat. El va obrir lentament. Dins hi havia nombrosos retalls de diaris, tots perfectament classificats i organitzats.

Allà, entre aquelles pàgines, la Neus va entendre finalment on s'havia ficat...

Feia mesos que s'havia trobat una fossa comuna al terme municipal de Cervelló, en un terreny propietat de l'ajuntament. Més de quaranta cossos havien aparegut sense cap; setmanes després, ja se n'havia pogut identificar una vintena, totes persones desaparegudes amb denúncies fermes de les seves famílies. Els Mossos d'Esquadra treballaven amb la hipòtesi d'un assassí en sèrie, encara que no hi havia cap pista sobre la seva identitat. La premsa l'havia batejat com *l'Esborrador del Baix Llobregat*.

La Neus n'havia llegit alguna cosa i, sobretot, n'havia sentit parlar per la ràdio. Al principi li havia semblat una broma de molt mal gust. Un assassí en sèrie al Baix Llobregat? Apa!, tot i trobar-te coses rares, això era extrem. Però quan les denúncies de desaparicions van continuar —no pas tres per setmana, però sí una cada mes o dos—, tot començava a sonar més real, més aterridor.

I aleshores va arribar el millor...

La desaparició de dos dels fundadors d'una plataforma contrària a la construcció d'un parc temàtic prop de la desembocadura del riu Llobregat va aixecar una polseguera enorme. La policia va sospitar des del primer moment que hi havia quelcom molt sospitos i, en aprofundir, van implicar alts directius de l'empresa promotora, Llobregat Aventura. La bomba va esclatar quan aquests van confessar que havien pagat per l'assassinat.

Un assassí a sou...? *L'Esborrador del Baix Llobregat* existia de veritat, era un sicari professional.

La Neus gairebé no respirava mentre llegia els articles. Durant l'últim any n'havia sentit a parlar, però mai s'havia plantejat que fos real... fins aquell moment.

El pom de la porta va girar. La Neus va voler cridar, però la gola li va quedar tancada. Es va ajupir darrere la pila de caixes al mig de la sala i va encreuar els dits. Si no feia soroll, potser tindria una oportunitat. Al capdavant, en Narcís sabia que havia d'anar a la botiga; li havia donat permís. Potser el vell recordaria tot i, pensaria que havia estat ella qui havia activat l'alarma, i li diria a la seva neta. Si tot sortia bé, podria escapar... si no feia soroll, encara tenia una oportunitat.

—No podem traslladar-ho tot, és impossible. Només podem endur-nos el que sigui realment important —va dir una veu baixa que la Neus va reconèixer de seguida. Era en Narcís Carbonell—. Tot s'ha de fer de pressa. Carregarem la furgoneta amb els detalls i després farem una muntanya amb tots els papers, però que no sembli artificial. No hem de donar cap motiu perquè sospitin que el foc ha estat provocat. No els podem deixar cap escletxa per investigar.

—Avi, no ho tinc gens clar... —la veu de la Gisela tremolava lleument—. N'estàs segur? Ens ha costat molt construir tot això. De debò no podem quedar-nos?

—Gisela, vida meva... —la tendresa amb què parlava contrastava de manera inquietant amb tot el que la Neus havia descobert sobre aquell home—. Saps que no em queda gaire temps. S'ha de fer, tant sí com no. Quan van descobrir la fossa... això no hauria d'haver passat. Estem en perill. Es parla de nosaltres a tot arreu, i això no és bo pel negoci. L'Antigalla i els detalls han de desaparèixer. Tu, amb els diners de l'assegurança, començaràs una nova vida. Sense mi. Ja n'hem parlat.

—Sí, ho sé, però... —va vacil·lar la Gisela—. No puc deixar que moris. Podem fugir plegats. Tots dos.

—Durant quant de temps? —va replicar ell amb calma amarga—. Saps que aviat ja no sabré ni qui ets. El meu cap no està bé. Ja he rel·liscat alguna vegada, he dit coses que no havia de dir. Aquesta és la millor solució, i ho saps.

La Neus escoltava amb el cos tens, sense atrevir-se ni a respirar.

De sobte, va notar alguna cosa que li resseguia l'esquena. Es va quedar rígida. No suportava les bèsties, ni els insectes. De reüll va mirar i va sentir una esgarripança: una aranya negra, enorme, caminava lentament per la seva columna vertebral.

Va intentar controlar-se, però la sensació de les potes fregant-li la pell va ser massa. Amb un moviment brusc de l'espatlla va sacsejar l'animal, que va caure a terra... arrossegant també diverses caixes, que es van estavellar amb un soroll sec i traïdor.

El silenci que va seguir va ser asfixiant.

En Narcís i la Gisela es van quedar mirant-la.

Ell, amb incredulitat.

Ella, amb una ràbia glaçada que feia feredat.

—Ostres... ja no em recordava de tu —va dir en Narcís, el somriure amable substituït per una línia dura, com tallada amb ganivet—. Què hi fas aquí? Com has descobert aquest lloc?

Està creat expressament per a no ser trobat. Com l'has pogut descobrir? Algú t'ha parlat d'ell?

—Jo... no... —va murmurar la Neus, atrafegada.

Es va maleir. Si no hagués trobat la gravadora, si no l'hagués posat en marxa, si no hagués escoltat el relat d'en Martí... mai hauria obert aquella porta. I ara, tot estava fora del seu control.

—És clar... per això ha saltat l'alarma! I jo que em pensava que havia sigut per culpa d'un gat... —va murmurar per si mateix.

—Ho veus com serveix per a alguna cosa? —va exclamar la Gisela, amb un riure fred, col·locant-se al seu costat.

—Jo... no he vist res de res, no he sentit res, ho juro. —La veu de la Neus tremolava.

—Sempre diuen el mateix —va replicar la Gisela, somrient amb crueltat—. Au, avi, com vols que ho faci?

La Neus tremolava, sense poder controlar la por. La Gisela li va agafar el clatell amb força i li va girar el cap cap enrere, deixant-li el coll completament exposat.

—Sap greu, noia —va murmurar en Narcís, agafant la destrat que penjava a la paret esquerra—. Però no et podem deixar marxar. Ho veus, Gisela? El meu cap ja no és el que era. Si aquesta noia no s'hagués mogut —i somreia mirant-la fixament— ni m'hauria recordat que hi era... i podria haver escapat sabent el nostre secret.

El temps es va aturar per a la Neus. Cada batec del cor li ressonava a les orelles. I de sobte, va sentir la fredor de la fulla fregant-li el coll.

EPÍLEG

Setmanes després, mentre es treballava en la neteja de les restes de l'Antigalla —la botiga d'antiguitats arrasada per un incendi devastador, on també havia mort el seu propietari, en Narcís Carbonell, suposadament per causes naturals, tot i que no se li havia pogut practicar l'autòpsia perquè les restes es trobaven en molt mal estat—, dos treballadors de l'Ajuntament van fer un descobriment inesperat.

—Josep... què és això?

—No ho sé... sembla una gravadora vella. —La va treure amb compte—. Estava amagada dins del conducte de ventilació que va d'aquest quartet fins al pàrquing del costat. És molt estrany...

—Per què?

—Perquè estic mirant el plànol de l'edifici i... mira —va dir, assenyalant el paper—. Aquí no hi consta cap quartet. Això no hauria d'existir. Algú va fer una ampliació a les golfes sense passar per l'Ajuntament.

—Ampliació? Però si això és una merda de sala!

—Ja, però igualment és il·legal.

—Mira, tu, que és divendres i no tinc cap ganes de merders. O llences la gravadora o li dones al cap perquè faci el que vulgui amb ella, però, si us plau, no li diguis res del quartet, que ens tindrà tot el cap de setmana remenant papers.

—Un segon... —va dir en Josep, girant la gravadora entre les mans—. Si encara funciona, vull saber quina música hi ha...

Va prémer el botó.

Tan bon punt els dos treballadors van sentir les primeres paraules, van aturar la reproducció en sec. Es van mirar, pàl·lids, i sense dir res van sortir corrents a la recerca del seu cap.

—És la noia que va desaparèixer! —va exclamar un d'ells mentre corrien—. La que busquen des de l'incendi! És ella qui parla!

La gravació deia:

“...em dic Neus Clavell, tinc vint-i-nou anys i soc veïna de Corbera de Llobregat. No sé què em passarà, però si algú troba aquesta gravació, si us plau, que no dubti a portar-la a la policia... Potser serà difícil que algú la descobreixi, perquè sé que és un lloc on ningú miraria, però no tinc temps... Sento com remenen per fora. Digueu-li al pare que l'estimo, si us plau. He sigut una ximpleta, ho sé... si no hagués posat en marxa la punyetera gravadora... estan arrossegant l'estanteria... estan a punt d'entrar i, si em troben, em mataran... són ells, l'avi i la neta, els Carbonell són l'Esborrador del Baix Llobregat. Heu d'avisar la policia... aquesta sala estava plena de... no vull morir. No penso morir aquí...”

Quatre dies més tard, la Gisela Carbonell va ser detinguda a Cercs, al Berguedà.

Els Mossos d'Esquadra van entrar a la seva finca i a la botiga que regentava, l'Antigalla d'en Narcís, situada al bell mig del poble. Després d'un exhaustiu escorcoll, van localitzar una sala oculta que ella anomenava *el museu*.

Juntament amb ella també va ser detinguda la seva mà dreta:

—*Sap greu, noia. Però no et podem deixar marxar. Ho veus, Gisela? El meu cap ja no és el que era. Si aquesta noia no s'hagués descobert, ni tan sols m'hauria recordat que hi era i hauria pogut escapar sabent el nostre secret.*

—*No, si us plau... no. Us puc ajudar. —La veu li tremolava—. Us he sentit... l'avi té raó, Gisela. És perillós si li marxa el cap, perquè et pot delatar en qualsevol moment. Puc substituir-lo. Ajudar-te en el negoci. O fins i tot cuidar-lo quan calgui.*

—*Tu? —va riure la Gisela amb menyspreu—. No em facis riure.*

—*De debò... no m'heu de matar. Us puc ajudar. Marxaré amb tu, Gisela. Ho deixaré tot i et seguiré allà on vagis...*

—*Amb una condició.*

—*Quina, Narcís? —va dir ella, desesperada—. Faré el que sigui.*

—*M'has de matar. —La seva veu era ferma—. Així demostraràs que tens el que s'ha de tenir per aquest negoci.*

—*Matar-te? No... això no. Jo no soc cap assassina!*

—*Au, avi, acabem amb ella i ja està!*

—*No! —va suplicar—. Puc ajudar-vos de moltes altres maneres, però no em demaneu això...*

—*Si no pots matar —va sentenciar en Narcís—, no pots ajudar.”*

Després d'un cop sec, seguit d'un gemec i d'un crit ofegat, la gravadora es va aturar.

ALTRES PUBLICACIONS

**MÉS CONTINGUT A:
WWW.LECTURAENCATALA.CAT**